

ПРЕС КЛИПИНГ

3. фебрур 2014.

НАСЛОВИ

Судњи дан на лизинг?;(стр.2)

Радницама дугују две милијарде динара;(стр.4)

Сваки други запослени у Србији ради за државу;(стр.4)

„Петрохемија” на танком леду преживљава;(стр.5)

Порези „руше” грађевинаре;(стр.6)

НАША ПРИЧА - Изнајмљивање радника је раширена појава у јавним предузећима и установама

Судњи дан на лизинг?

АУТОР: РУЖА ЂИРКОВИЋ

Београд - Инспекција рада Републике Србије управо сређује комплетну документацију о појави ангажовања радника на лизинг и примерке таквих уговора које је затекла на терену упутиће врло брзо Сектору за рад Министарства рада, запошљавања и социјалне политике.

Тај сектор би требало да изврши надзор над радом агенција које се лизингом радне снаге баве и одлучи да ли оне крше одређене позитивне законске прописе и треба ли им изрећи казну одузимања лиценце за рад на период до три године, каже за Данас директор Инспекције рада Драгољуб Пеурача. Он тврди да је према Закону о раду такво ангажовање радника недозвољено, али да се фирме које на тај начин раднике изнајмљују и агенције које им раднике изнајмљују позивају на Закон о привредним друштвима, у коме су, наводно, нашле рупу и основу за своју делатност и у том случају, каже он, надлежна је тржишна инспекција. Радници који раде на лизинг запослени су на одређено време у агенцији, у агенцији остварују сва права из радног односа, а раде у фирми са којом ова има одговарајући уговор.

У Јавном предузећу Колубара 21. јануара ове године смртно је страдао руковалац булдожера И.М. (25) из Уба, који је у том предузећу радио, мада у њему формално-правно није био запослен, него у предузећу за осигурање имовине и заштиту објеката Колубара - услуге. Трагедија се догодила управо у време кад у Србији упоредо теку два бурна процеса: измене Закона о раду и засад пригушена побуна синдиката ЕПС-а, чији је Колубара део. Па се у вези и са једним и другим поставља питање да ли је настрадали И.М. у ЈП Колубара био ангажован на лизинг и да ли је тај вид ангажовања радника у Србији дозвољен и, друго, да ли је у ЈП Колубара безбедност здравља на раду на висини коју прописује закон. Председник синдиката ЕПС-а Милан Ђорђевић за Данас је прошле недеље изјавио да само у ЈП Колубара, а наводно због забране запошљавања, има „1.470 деце која су ангажована преко издвојеног предузећа Колубара-услуге и раде за плату од 24.000 до 30.000, док рудари њихове колеге са којима раде исти посао зарађују 50.000, 60.000, 70.000“ и да синдикат плаћа поправку санитета којим се повређени радници превозе до болнице.

Из текста који следи ће се видети да у случају ЈП Колубара није лако утврдити ко је (све) надлежан да одговори на питања која је актуелизовала смрт И. М. из Уба, запосленог у Колубара - услуге, а на раду у ЈП Колубара. Директор Инспекције рада Републике Србије тврди да је ту инспекцију Полицијска управа Ваљево обавестила о смртној повреди И. М., али да Инспекција рада није надлежна за ЈП Колубара и њене руднике него рударска инспекција. Али, што се тиче онога што је из домена Закона о раду:

„Немамо никакав доказ да се Колубара-услуге баве лизингом радне снаге у класичном смислу. Колико смо проверили на списку агенција, они нису регистровани као класична агенција и нису регистровани за тај део посла. Уколико се баве лизингом радне снаге и уколико је дошло

до кршења неког прописа, сигурно је да ће поступати и други државни органи, рецимо тржишна инспекција, а инспекција рада ће проверити број запослених код њих, у каквом су радно-правном статусу, какве уговоре имају, да ли им је обезбеђено све са аспекта безбедности здравља на раду“, каже Пеурача. Он претпоставља да Колубара-услуге има уговор са ЈП Колубара о пословно-техничкој сарадњи и на основу тог уговора изводи одређене радове у ЈП Колубара. „Ако такав уговор имају, човек је, уколико је оспособљен, могао да ради у Колубари и као рудар“.

На питање да ли је инспекција рада регистровала појаву да јавна предузећа, предузећа са државним власништвом или државне институција запошљавају раднике на лизинг како би доскочиле забрани запошљавања или снизиле цену рада, Пеурача каже да инспекција рада није надлежна за државне органе него управна инспекција, а да је лизинг радника већег обима, између 2.000 и 3.000 људи, регистрован у НИС, у коме држава има удео.

„НИС раднике на тај начин запошљава пре свега на својим објектима за точење горива“, каже Пеурача и додаје да се и НИС и агенције преко којих то чини позивају на Закон о привредним друштвима. Пеурача каже да је инспекција регистровала и појаву да људи на бензинским пумпама за исти посао имају различиту плату, у зависности од тога да ли су запослени на лизинг или регуларно, и да је издала налог да се та незаконитост исправи.

У Министарству за рударство и просторно планирање информисани су о најновијој трагедији у ЈП Колубара, а на, не само тим поводом, постављено питање Данаса како оцењују ниво безбедности здравља запослених у том јавном предузећу и ко је за бригу о томе одговоран, упућују нас на члан 110 Закона о рударству и геолошким истраживањима који каже: „ За организовање, спровођење и унапређење послова безбедности и здравља на раду и заштите вода и животне средине и за спровођење и унапређење мера безбедности здравља на раду и мера заштите вода и животне средине, одговоран је директор привредног субјекта који је носилац експлоатације, као и лице са посебним овлашћењима утврђеним актом о организацији и систематизацији радних места у истом привредном субјекту“. Цитирајући овај члан, кабинет министра рударства напомиње да је „у надлежности републичке рударске инспекције само вршење контроле и надзора над спровођењем мера“.

Ниједан радник у иностранству?

„Ниједна агенција за посредовање у запошљавању са лиценцом није нам се током целе 2012. и 2013. године обратила за сагласност за упућивање радника на рад у иностранство“, каже директор Инспекције рада Драгомир Пеурача.

Коментар

Иначе, према информацијама Данаса, страдали И.М. је само на час изашао из булдожера и баш тад је пукла челична трака која га је убила. „Судњи дан. То никад досад није пало и сад да падне...“ прокоментарисао је један од шефова.

Скупштина Ниша затражила да Влада исплати заостале зараде у свим приватизованим предузећима

Радницима дугују две милијарде динара

АУТОР: З. М.

Ниш - Скупштина града Ниша усвојила је у петак иницијативу у којој тражи од Владе Србије да „изнађе могућности за измирење финансијских обавеза према радницима друштвених предузећа која су приватизована и у стечају!“.

Одлука је усвојена једногласно, на предлог свих одборничких група. Према наводима у иницијативи, држава дугује исплату зарада за више од 4.000 нишких радника у укупном износу који премашује две милијарде динара. Измирење финансијских обавеза тражи се пре свега за раднике Електронске индустрије, Машинске индустрије Ниш, Грађевинара, Јастрепца и Нитекса, којима се, према неким проценама, дугује више од 100.000 зарада.

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/svaki-drugi-zaposleni-u-srbiji-radi-za-drzavu>

Сваки други запослени у Србији ради за државу

Србија је европски рекордер по броју запослених у јавном сектору у односу на укупан број радника: практично сваки други запослени у нашој земљи ради за државу. То је осетно више како у односу на земље у окружењу, тако и од остатка Европе, где је држава у просеку послодавац тек сваком петом раднику. Последица тога је веома висок јавни дуг који Србија има и који ћемо дуго отплаћивати.

Министар финансија Лазар Крстић ових дана је објавио да је број радника који раде за државу 781.000. С обзиром на то да је у Србији, по последњим подацима Републичког завода за статистику, у септембру било запослено укупно 1.705.000 људи, испада да је проценат оних који раде у јавном сектору (за државу или у јавним предузећима) и директно или посредно примају плату из буџета чак 46 процената.

Све донедавно, заправо, није било тачно познато колико људи у Србији ради за државу па се годинама у јавности баратало цифрама између 500.000 и 600.000. И тада се неретко говорило о томе да нам је јавни сектор предимензиониран у односу на снагу наше привреде, а сада се види да је ствар много драматичнија. Проблем је у томе што се испоставља да нешто мало више од 900.000 запослених у приватном сектору, колико данас има у земљи, издржава 780.000 оних који раде за државу и још око 1.700.000 пензионера. Тачније, 900.000 радника финансира примања два и по милиона људи, с обзиром на то да је пензиони фонд у Србији одавно урушен.

То је, наравно, неодрживо, и практично је узрок огромном јавном дугу који Србија годинама ствара. Пошто домаћа привреда с толико мало запослених није у стању да подмири огромне потребе буџета, држава је – будући да није било храбрости да се уђе у оштре реформе – принуђена на то да се задужује. Укупан јавни дуг Србије је 20 милијарди евра, а само у овој години Влада ће позајмити додатних пет милијарди евра.

После Србије, не рачунајући БиХ и Македонију које о томе немају јасне статистичке податке, у региону највише запослених у јавном сектору има Црна Гора – 35 процената, али је влада те земље најавила да ће до 2017. смањити ту цифру десет процентних поена. Већ хрватска држава, на пример, запошљава тек петину укупно запослених у тој земљи.

По подацима ОЕЦД-а (Организације за економску сарадњу и развој) једине европске земље које се приближавају овом постотку јесу Русија, Данска и нафтом пребогата Норвешка, где се број оних којима је држава послодавац креће између 30 и 35 одсто. У већини других земаља на континенту та цифра је мања па тако у Француској за државу ради око 24 одсто од укупног броја запослених, у Пољској и Холандији око 21 одсто, у „озлоглашеној“ Грчкој двадесетак процената, а у Ирској испод 17 одсто. У Немачкој и Швајцарској тај проценат је чак мањи од 15 одсто, колики је и у Сједињеним Америчким Државама.

Међу светске рекордере, код којих је проценат запослених у јавном сектору испод десет одсто, улазе Јапан и Чиле, а ту негде су и Нови Зеланд, Турска и Мексико.

В. Чворков

Друштвена неправда

Велику друштвену неправду представља и чињеница да се број запослених у јавном сектору претходних година повећавао, док је број радних места у приватном сектору смањен за више од 250.000, односно око 400.000, ако се броје и они који су изгубили своје послове „на црно“. Другим речима, док је онај део становништва који својим радом финансира државу трпео све најгоре последице економске кризе, држава се ширила.

При том, плате у јавном сектору су око трећину веће него у приватним компанијама. Све то сведочи о томе да је један слој становништва практично привилегован у односу на остале.

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/%E2%80%9Epetrohemija%E2%80%9D-na-tankom-ledu-prezivljava>

„Петрохемија” на танком леду преживљава

Панчевачка „Петрохемија” остављена је „на леду” између две владе, могло би се рећи. Неволје једног од највећих извозника у Србији не престају. Таман када је проблем реконструкције био на реду за решавање, фирма је остала без директора а у Србији је на сцену ступила техничка влада.

Компанија се, ни крива ни дужна, иако је у претходној години оборила све рекорде у производњи и извозу, нашла на низбрдици. Одлука о судбини фирме, бар по речима председника Самосталног синдиката „Петрохемије” Мише Фараге, мора бити донета до марта.

– Као што је и влада техничка, тако је и нама у „Петрохемији” менаџмент технички – рекао је Фарага за „Дневник”. – Без директора смо од 16. децембра прошле године. По нашим информацијама, стручна комисија Владе је разматрала два предлога о именовању новог

директора и определила се за Велимира Унковића. Добили смо информацију да ће именовање уследити почетком недеље јер из техничких проблема није могло да се изврши до данас. До тада Унковић је распоређен на место директора за инвестицију у „Транснафти”.

Након именовања директора, у „Петрохемији” се надају да ће уследити и дугоочекивана реконструкција.

– То је сад мало отежано јер је бивши министар Саша Радуловић на састанку 6. децембра обећао да ћемо до 31. јануара завршити онај финансијски део, а то је конверзија обавеза за имовину, што се није десило. „Нафтна индустрија Србије” се до сада није изјаснила о својим плановима, а других стратешких партнера нема. Постоји, на папиру, неких пет компанија које су изразиле вољу да разговарају, али се за сада нису појавиле тако да нас до краја фебруара чека велики посао – забринут је председник синдиката јер је већ пре двадесетак дана договорено да се, уколико решења не буде на помолу, пређе на радикалније мере. – Уколико се у наредних десетак дана не одржи барем један састанак у Влади Србије по нашем питању, почећемо блокаду уласка цистерни у Рафинерију нафте „Панчево” да бисмо скренули пажњу Владе на „Петрохемију” и проблеме с којима се већ две године сусрећемо.

Осим проблема с постављањем новог директора, компанији прети обустава дотока гаса од НИС-а.

– Иако је од састанка с министром Радуловићем прошло више од месеца, осим приче и усмених договора практично се ништа није урадило. НИС ни у једном тренутку није показао било какво интересовање да се уђе у решавање проблема, чак нам је „Србијагас” послао извршно решење о обустави испоруке гаса које је требало да ступи на снагу 17. јануара, а одложено је до 7. фебруара. Ми смо трећи извозници у Србији, а нико нема воље да нам се помогне – пожалио се председник Самосталног синдиката „Петрохемије”.

З. Драгојевић

Политика не утиче

– „Петрохемија” нема времена да чека политичке промене. Ако чекамо да се промени власт, то се може десити у мају. Не верујем да ће се било шта мењати везано за рокове. Ми смо по свим показатељима већ сада у стечају и не треба да чекамо формирање нове владе – изјавио је Миша Фарага.

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/porezi-%E2%80%9Eruse%E2%80%9D-gradjevinare>

Порези „руше” грађевинаре

Грађевинари оцењују да дестимулативна пореска политика и „сива” економија представљају велике препреке за развој тог сектора у Србији.

– Тешко стање грађевинске индустрије Србије је последица деценијских проблема системске природе, међу којима су дестимулативна пореска политика и „сива” економија – изјавио је Танјугу бивши председник Групације за вискоградњу у Привредној комори Србије и привредник Горан Дуганџија.

Осим што није имала јасну привредну стратегију, држава се, како је рекао Дуганџија, предуго понашала према грађевинарству „маћехински”, често ускраћујући економску и правну сигурност тој важној грани привреде. Дестимулативна пореска политика је стварала превисок

ниво „сиве” економије и рада на црно, вероватно већи од 50 одсто у тој индустрији која је нарочито осетљива због велике нелојалне конкуренције.

– Тако је нелојална конкуренција дампингом, убијајући цену градње, поништила акулумативни карактер грађевинарства као привредне делатности – казао је Дугануија, додајући да зато треба уредити тржиште доношењем новог закона о градњи и лиценцирањем правних лица.